

Hajnali szárnycsapások

meditatív költemény az 50 éves Tandori Dezsőnek

Azon az estén, azon
az estkezdeten, írtam korábban,
azon
a szomorú februári estén, írtam,
azon a szomorú februári estkezdeten,
írtam,
azon a szomorú, esős és havas estkezdeten
írtam,
írtam korábban, azon
a tétova-különös éjszakában
a Victória-bárban,
mondtam és írtam korábban, azon az estén,
abban a különös találkozásban,
kézfogásban,
tétova ölelésben-egymásra-figyelésben, ott,
a Victória bejáratában,

ott,

nos — és

ide most gondoljon kicsinyke szünetet mindenki,
apró lélegzetvételeket —,

valami fontos kezdődött

megint, valami
erős kapcsolat-féle, írtam korábban, és
most: most megismétlem.

Valami elkezdődött, írtam néhány sorral feljebb,
valami szokatlan kezdődött
a szomorú-kietlen estén
és éjszakában:
levelek születtek-íródtak,
készültek egymásra-gondolások,
kézfogások-találkozások
lehetősége,
lehetetlensége
fogalmazódott azon az estén.

Azon

a különös estkezdeten és később, ott,
abban a szürke-fekete éjszakában,
ködös-fekete-párás-lámpafényes
végkiárusításban,
majd később is:

néhány nappal korábban ennél
a mostani gépelésnél
láttam,
ahogy kiléptél házam
kapujában
széles kalapban és,
mikéntha madárnyi
madárszárny-szárnycsapásban:
megnyílt felöltő-kabátban
igyekeztél
talán éppen a Klauzál térre
vetőmag-ügyben,
nem is tudom. A
postaládában ott volt a levél
és a lapod is.

Kicsit
szégyelltem magam, hogy
akarattalan
megláttalak, mintegy
meglestelek,
léleazetfojtva és meredten próbáltam
át-élni
azokat a pillanatokat-perceket.

Ahogy azon az estkezdeten
bemutatkoztam, abban a
furcsa
pillanatban, amikor egy
magatehetetlen eldőlt
részeget a földről felemeltünk.
És ahogy azzal a vöröses hajú
lánnyal Pilinszkyről beszélgettünk.
Persze,
lehet, ez nem akkori
eset, és nem is velünk talán,
talán egy másik életünkben, és
másik időzónában.

Talán
a Találkozás sem volt valós
a Victória bárban,
nem is tudom.

Persze, az sem, ahogy
„testőreiddel” megjelentél, új,
készülő regényedről beszéltél,
és ők
merev-részegen figyeltek.
Mikéntha apró
csúsztatások, mondtad, mikéntha

apró-különös csúsztatások, és
hallgattuk a
vak jazz-énekes
rekedtes-magába-feledtkezett
hangját.

Azon az estkezdeten történt,
szomorú-párás-fekete éjszakában,
ki tudná ma már megmondani?

Este
vagy éjszakában?

Ahogy Tarasconba érve megálltunk,
közvetlenül a város
határát jelző tábla után, hogy
elmaradhatatlan görögdinnyénket
sietve-izgatottan fogyasszuk el,
készülve egy másik, szintén
váratlan-várt találkozásra,

de ez
(a tarasconi út) nyáron volt, és,
persze megint máskorra marad.

Avignonba
sem jöttél velünk, mégis mintha
ott is,
mindenütt jelen volnál:
levelek és üzenetek,

hajnali ködben
különös találkozások.

Mert
ki tudná megmondani, hogyan
volt az a tarasconi út?

Már
ennek részletezése is máskorra
marad: hiszen a madarak
szintén hajnalban jöttek.

A madarak is hajnalban hozták
az üzeneteket.

Fekete és
fehér madarak
szárnycsapásait hallottuk,
fekete és fehér madarak
különös
szárnycsapásait. Fázva-dideregve
húztuk össze magunkon
fehér és fekete kabátjainkat, és
figyeltük
a fehér és fekete madarak gyülekezését
körülöttünk.

Talán ez is a Victória-

*bárt követő éjszakai csavargás
után volt? Vagy a tarasconi úton?*

*Fáradtan-kialvatlan álltunk
a hajnali
ragyogásban. Váratlanul jöttek a*

*Fekete és fehér madarak jöttek
hajnali szárnycsapásaik mikéntha
hajnali üzenetek. Mikéntha
üzenetek
a hanali szárnycsapások:*

*váratlanul
jöttek a madarak.*

*Feketén és fehérén borították az
 eget, fekete és fehér szárnyaikkal.
Feketén és fehérén borították körülöttünk
a földeket is.*

*Nyomasztó volt
a jelenlétük.*

*Fáztunk. Hideg volt.
Feketén és fehérén borították
körülöttünk a tájat. Fehéren és
súlyosan, feketén és nemtelenül.*

*A Victória-bár csendesen-némán őrzi
azt az estét, azt az estkezdetet.*

*Levelek jönnek valahonnan, levélnyi
üzenetek, körülöttünk fehér és fekete
madarak nyugtalan szárnyverdesései.*

Nyugtalan szárnyverdesések, körülöttünk.